

КРАЛИЦА НА СЕНКИТЕ

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Queen of Shadows*

Text copyright © Sarah J. Maas 2015

Map copyright © Kelly de Groot 2012

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1724-9

ПЪРВА ЧАСТ

Повелителка на сенките

↔ 1 ↔

В тъмнината дебнеше нещо.

Нещо древно и жестоко, което бродеше из сенките, впримчвайки съзнанието му. Не принадлежеше на този свят. Довели го бяха, за да смрази сърцето му с първичния си студ. Все още ги делеше невидима преграда, но и тя се рушеше по малко всеки път, когато съществото обхождаше периметъра ѝ в търсене на уязвими места.

Той не помнеше собственото си име.

Него забрави първо под плащаницата на мрака, спуснала се отгоре му преди седмици или месеци, или ери. След това забрави и имената на всички важни хора в живота си. Помнеше единствено ужаса и отчаянието – и то само заради онзи мимолетен проблясък, който нарушаваше чернотата като отмерен барабанен тътен. Писъци и кръв, и вледеняващ вятър, събрани в няколко минути от паметта му. В стаята от червен мрамор и стъкло бе имало негови близки. Жената беше загубила главата си...

Загубила – сякаш тя отговаряше за собственото си обезглавяване.

Прелестна жена с фини ръце като златни гълъбици. Знаеше, че е нямала вина, макар и да не си спомняше името ѝ. Вината падаше изцяло върху мъжа на стъкления трон, той нареди на стража да разсече плът и кост с меча си.

В тъмнината нямаше нищо друго, освен глухия звук от сблъсъка на отсечената глава с пода. Не съществуваше нищо

друго, освен този момент – а той се повтаряше отново и отново, и отново – и отекващите стъпки на съществото, което го чакаше да рухне, да се предаде, да свали гарда си. Принц.

Не си спомняше дали съществото беше принц, или той самият някога бе носил корона. Но едва ли. Един принц не би позволил да обезглавят онази жена. Един принц би възпрял меча. Един принц би я спасил.

Той обаче не я спаси, а и знаеше, че никой няма да спаси него.

Отвъд сенките все още съществуваше истински свят. Мъжът, поръчал гибелта на прелестната дама, го беше насадил у него. А след смъртта му никой не проумя, че е бил просто марионетка, неспособна да говори, да действа трезво заради оковите в съзнанието си. Не проумяха проклетниците и това го караше да ги мрази. Поне това чувство, омразата, още му беше познато.

Не трябваше да те обиквам. С тези думи бе загинала жената. Не трябваше да го обиква и той не трябваше да обиква нея. Мястото му беше тук, в мрака, и когато невидимата преграда рухнеше и дебнешото зло му се нахвърлеше и го обладаеше... щеше да е напълно заслужено.

Затова остана в оковите на нощта, дълговечен свидетел на болката и кръвта, на сблъсъка на плът с камък. Макар да се беше съпротивлявал в онези сетни секунди, преди черният каменен нашийник да се затвори около врата му.

Но в тъмнината дебнеше нещо и той нямаше сили да го отблъсква още дълго.

↔ 2 ↔

Елин Ашривер Галантиус, огнена наследница, любимка на Мала – носителката на светлина, и законна кралица на Терасен, беше опряла лакти върху протрития дъбов тезгях, заслушана в звуците на пивницата – наздравниците и стонове, и пиянските песни. Макар и сдъвкал с парцалите няколко собственици през изминалите години, противният вертеп, познат като „Подземието“, си оставаше същият – потискащо задушен, вонящ на разлята бира и немити тела, претъпкан до тавана с отрепки и професионални разбойници.

Множество млади лордове и синове на търговци, слезли с наперена походка по стълбите на „Подземието“, повече не виждаха бял ден. В някои случаи защото развяваха златото и среброто си пред грешните хора, в други – защото бяха достатъчно самонадеяни или пияни да си въобразят, че могат да скочат в бойните ями и да си тръгнат живи. Случваше се и да си позволят твърде много с някоя от проститутките по страничните ниши на просторното помещение и да научат по трудния начин кои са хората, ценени най-високо от собствениците на пивницата.

Елин отпи от халбата с бира, която кръчмарят ѝ връчи преди няколко секунди. Беше водниста и евтина, но и добре изстудена. През нагнетената смрад на мръсни тела я лъхна ароматът на печено месо и чесън. Стомахът ѝ изкъркори от глад, но нямаше никакво намерение да поръчва храна. Пър-

во, месото обикновено идваше от уличните плъхове над кръчмата, второ, за по-заможните посетители обикновено я подправяха със субстанции, от които се будеха на улицата без кесия. Ако изобщо се събудеха.

Дрехите ѝ бяха мърляви, но достатъчно хубави, че да я обозначат като мишена за крадците. Поради тази причина подуши внимателно бирата си и отпи пробна глътка от нея, преди да я определи като безвредна. Скоро щеше да потърси и храна, но първо трябваше да си изкопчи нужната информация от „Подземието“ – какво, по дяволите, се беше случило с Рифтхолд през месеците, докато я нямаше.

И какво го беше прихванало клиента ѝ Аробин Хамел, че искаше да се срещнат на толкова опасно място – особено когато свирепите стражи в черни униформи сновяха из града като вълчи глутници.

Елин успя да се промъкне покрай една от хайките благодарение на хаоса около акостиращия кораб, но не и преди да забележи катраненочерната емблема с уивърн по униформите им. Черно върху черно – явно на краля на Адарлан му беше омръзнало да се преструва, че е нещо различно от същинска напаст, и бе премахнал с кралски указ традиционния алено-златен герб на империята си. Черно като смъртта, като неговите два Ключа на Уирда, като валгските демони, с чиято помощ сега градеше неудържимата си армия.

По гръбнака ѝ пробяга студена тръпка и тя пресуши халбата. Докато я оставяше на тезгяха, кестенявата ѝ коса се раздвижи, отразявайки светлината от железните полилеи.

Щом слезе на пристанището, хукна направо към крайречния Пазар на сенките, откъдето всеки можеше да си купи какво ли не – от редки и контрабандни стоки до най-обикновени – и се сдоби с калъп боя. Плати на търговеца още една сребърна монета, за да използва малката стаичка в дъното на магазина, където боядиса косата си, все още достатъчно къса, че да гъделичка ключиците ѝ. Ако стражите на пристанището я бяха видели, щяха да се оглеждат за златокоса мла-

да жена. Всъщност до няколко седмици, когато се разнесеше мълвата, че народната закрилница не е успяла да унищожи кралското семейство на Вендлин и да открадне плановите им за военноморска защита, *всичко живо* щеше да се оглежда за златокоса млада жена.

Още преди месеци Елин изпрати предупреждение до краля и кралицата на Ейлве и знаеше, че са предприели необходимите предпазни мерки. Но преди да пусне в действие стратегията си, трябваше да се погрижи за безопасността на още един човек – същия, който можеше да я просветли относно новите стражеви караули на пристанището. И да ѝ обясни защо градът бе осезаемо смълчан и напрегнат. Притихнал в очакване.

Именно тук можеше да подочуе нещо за капитана на стражата и дали е невредим. Просто трябваше да подслуша правилния разговор или да седне на маса с правилните картоиграчи. За щастие, бе зърнала Терн – един от доверените наемници на Аробин – да се запасява с отрова на Пазара на сенките.

Проследи го до тук тъкмо навреме, за да види как още няколко от наемниците на Аробин се стичат към входа на пивницата. А такава нещо не се случваше често – само когато господарят им присъстваше. И обикновено само когато Аробин имаше среща с много, много важна личност. Или опасна.

След като Терн и другарчетата му влязоха в „Подземието“, Елин се шмугна за няколко минути в едно тъмно ъгълче на улицата с надеждата да дочака и Аробин, но напразно. Явно вече беше вътре.

Затова се промъкна в кръчмата заедно с група пияни синове на търговци. Веднага видя масата на Аробин, но се отпрати към тезгяха, където зае по-закътаното място, за да огледа добре ситуацията.

С тъмни дрехи и качулка на главата се сливаше достатъчно добре с обкръжението. А ако някой имаше неблагоразумието да опита да я обере, най-вероятно той щеше да се окаже

обраният. В крайна сметка парите ѝ бяха на привършване.

Тя изпусна въздишка през носа си. Да можеха да я видят хората ѝ – Елин, огнената наследница, убийца и джебчийка. Родителите и чичо ѝ навярно се обръщаха в гробовете си.

Е, някои неща си струваха покварата. Готова за втора бира, Елин вдигна покрития си с ръкавица пръст към плешивия кръчмар.

– Не пийваш ли много, девойче? – обади се подигравателен глас до нея.

Тя хвърли кос поглед към мъжа със среден ръст, промъкнал се до нея на тезгяха. Позна древната къса сабя едва миг след ненаатрапчивото му лице. Червендалестата кожа, малките лъскави очи и рунтавите вежди представляваха скромна маска, зад която се криеше свиреп убиец.

Елин опря лакти на тезгяха и кръстоса глезените си.

– Привет, Терн.

Говореше с дясната ръка на Аробин – или поне беше такъв преди две години. Кръвожадна, пресметлива гадина, вечно готова да върши мръсната работа на Аробин.

– Предположих, че е само въпрос на време някое от кучетата на Аробин да ме надуши – отбеляза тя.

Терн също се облегна на тезгяха и ѝ хвърли пресилено ведре усмивка.

– Ако паметта не ме лъже, винаги си била любимата му кучка.

Тя се подсмихна и обърна лице към него. Терн беше висок колкото нея, а слабото телосложение му позволяваше да се промъква със смущаваща лекота дори в строго охранявани места. Щом го видя, кръчмарят се поотдръпна настрана.

Терн кимна през рамо към тъмното дъно на грамадната пивница.

– Последната маса до стената. Тъкмо приключва с един клиент.

Тя надникна в обозначената посока. Две от страните на „Подземието“ бяха обточени с ниши, зад чиито нищожни

завеси се подвизаваха проститутките. Елин обходи с бегъл поглед гърчещите се тела, изпитите лица на жените, чакащи да изкарат хляба си в тоя пъклен коптор, и мъжете, които следяха събитията от близките маси – стражи, воайори и сводници. В най-далечния ъгъл бяха скъгани и няколко дървени сепарета.

Точно тях наблюдаваше скришом още с пристигането си.

Под масата на най-затъмненото проблясваха лъснатите ботуши на нечии опънати крака. Втори чифт ботуши, износени и кални, се бяха залепили на пода срещу първия, сякаш клиентът се гласеше да хукне нанякъде. Или, в случай че беше отчаяно глупав, да скочи на бой.

Определено беше достатъчно глупав да изтъпанчи личния си страж на видимо място, като същински маяк, оповестяващ важното събитие, което протичаше в последното сепаре.

Въпросният страж бе закачулено слабо момиче, въоръжено до зъби, което стоеше облежнато на близката дървена колона, и копринената му, дълга до раменете тъмна коса проблясваше на смъгната светлина, докато оглеждаше бдително пивницата. Беше твърде сковано за случаен посетител. Не носеше униформа нито герб или магически символи. Съвсем нормално, предвид тайното естество на срещата.

Клиентът очевидно смяташе, че е по-безопасно да обсъждат делата си тук, макар че подобни събития обикновено се състояха или в Асасинската крепост, или в някоя от затънтените странноприемници, собственост на самия Аробин. Явно не подозираше, че бившият ѝ господар е голям вложител и в „Подземието“ и само с едно кимване металните врати щяха да се затворят, а клиентът и стражът му нямаше да си тръгнат отгук.

Все пак оставаше въпросът защо Аробин се бе съгласил на среща точно на това място.

Елин впери поглед в мъжа, съсипал живота ѝ най-безпощадно.

Стомахът ѝ се сви на топка, но тя се усмихна на Терн.

– Знаех си, че каишката не е прекалено дълга.

Елин се отгласна от тезгяха и си запроправя път през тълпата, преди асасинът да е успял да каже друго. Усещаше острия му поглед, закован точно между лопатките на раменете ѝ, и знаеше, че умира от желание да забие късата си сабя там.

Затова му показа среден пръст през рамо, без дори да погледне назад.

Свирепата му тирада от ругатни беше много по-приятна музика за ушите ѝ от пиянските ритми, които се носеха из помещението.

Запечатваше в съзнанието си всяко лице по пътя към сепарето, всяка маса с гуляйджии, престъпници и работници. Телохранителката на клиента вече я наблюдаваше, прокрадвайки ръка към сабята в ножницата си.

Не съм твоят душманин, но все пак добър опит.

Елин почти се изкуши да се подсмихне в лицето ѝ. И навярно щеше да го стори, ако не беше изцяло съсредоточена върху краля на асасините. Върху онова, което я очакваше в уединеното дървено сепаре.

При всички случаи се усещаше готова – или толкова готова, доколкото можеше да е. Дълго време бе планирала тази среща.

По време на океанското пътешествие си даде един ден за почивка и мисли по Роуан. С принца на елфите вече ги свързваше кръвна клетва и чувстваше липсата му като болка в отрязан крайник. Усещаше се по този начин дори когато не можеше да си поеме дъх от работа и беше напълно безполезно да страда по своя *каранам*, който несъмнено би сритал задника ѝ за това.

Още на втория ден от раздялата им даде на корабния капитан една сребърна монета в замяна на молив и няколко листа. После се заключи в тясната си каюта и започна да пише.

В този град се подвизаваха двама от мъжете, опропастили

нейния живот и този на близките ѝ хора. Нямахше да напусне Рифтолд, докато не погребеше и двамата.

Затова изписа множество страници с бележки и идеи, съставяйки списък с имена, места и мишени. Запомети всяка стъпка от плана си и незабавно изгори листовите с бушуваща из вените ярост. Когато от тях остана само пепел, отвори илюминатора и я разпиля над необятния нощен океан.

Макар и да се беше подготвила за този момент, сърцето ѝ подскочи от ужас, когато седмици по-късно корабът премина някаква невидима линия в близост до крайбрежието и магията ѝ се изпари. Всичката огнена мощ, овладявана месеци наред... изчезна безследно, не остана дори въгленче от нея. И в душата ѝ се загнезди нов вид празнота, различна от онази, която ѝ носеше липсата на Роуан.

Като осъзна, че е затворена в човешката си кожа, се сви на леглото и опита да си припомни как да диша, как да разсъждава, как да движи проклетото си тяло без неземното изящество, с което така бе свикнала. Колко глупаво от нейна страна да позволи на онези божествени дарове да се превърнат в ежедневна опора, да усети толкова остро загубата им. За това Роуан вече на всяка цена щеше да скрита задника ѝ, след като и той самият се съзвземеше, естествено. Радваше се, че не му позволи да тръгне с нея.

В онзи тежък момент вдиша соления въздух и миризмата на старо дърво и си припомни, че е обучена да убива с голи ръце, доста преди да усвои уменията да стопява човешки кости с огнената си дарба. Нямахше нужда от силата, бързината и ловкостта на елфическата си форма, за да сразява враговете си.

Мъжът, отговорен за първото ѝ безмилостно обучение – същият, който ѝ беше закрилник и мъчител, но нито веднъж не се бе нарекъл нейн баща или брат, или любовник, – сега седеше на няколко стъпки от нея и продължаваше да говори с важния си клиент.

Елин надви напрежението, заплашващо да вцепени край-

ниците ѝ, и преодоля последните пет метра до него с плавна котешка походка.

Клиентът на Аробин скочи внезапно на крака, изруга краля на асасините и закрачи гневно към стража си.

Въпреки че беше с качулка на главата, движенията му го издадоха. Елин веднага позна и формата на брадичката, щръкнала изпод сенките на голямата качулка, и навика му да докосва постоянно ножницата си.

Само че мечът с орлова глава на върха на дръжката не висеше до тялото му.

И вместо черна униформа носеше кафяви, ненатрапчиви дрехи, оцапани с кал и кръв.

Още не беше направил и две крачки, когато Елин придържа един свободен стол до масата на картоиграчите и седна най-безцеремонно. Тримата мъже се намръщиха, но дори окото ѝ не мигна. От нея се очакваше само да диша и да се ослушва.

С периферното си зрение видя как телохраниелката на клиента кимва към нея.

– Раздай ми карти – нареди Елин на мъжа до себе си. – Веднага.

– Вече играем.

– Ще изчакам следващата игра тогава – отвърна тя, отпусна се в стола и провеси рамене. В този момент Каол Уестфол обърна поглед към нея.

↔ 3 ↔

Каол беше клиентът на Аробин.

Или поне искаше нещо от някогашния ѝ господар толкова силно, че да се престаши на среща тук.

Какво, *по дяволите*, се беше случило, докато я нямаше в града?

Елин наблюдаваше как картите плющят по залятата с бира маса дори докато погледът на капитана пронизваше гърба ѝ. Искаше ѝ се да види лицето му... поне малко от него в мрака под качулката. Независимо от пръските кръв по дрехите му движенията му не издаваха да е ранен.

Нещо, което месеци наред бе лежало свито на кълбо в гърдите ѝ, започна бавно да се отпуска.

Жив – но тогава чия беше кръвта?

Явно не я сметна за опасна, защото просто махна на спътницата си и двамата закрачиха към тезгяха – не, към стълбите отвъд него. Капитанът вървеше с бавна, небрежна походка, макар че жената до него изглеждаше твърде напрегната, за да мине за безгрижна. За всеобщо щастие, никой не му обърна внимание, докато излизаше, и той самият не отправи втори поглед към нея.

Беше действала достатъчно бързо, че да не я разпознае. Дотук добре. Добре, въпреки че тя би го познала в движение или застанал на място, загърнат или гол.

Каол изкачи стълбището, като дори не надникна през рамо, придружителката му обаче не спря да я наблюдава.

Коя беше тази жена, да му се не види? По нейно време в двореца нямаше стражи от женски пол, а и много добре знаеше, че кралят не допуска дами в гвардията си.

Но срещата с капитана така или иначе не променяше нищо – не и на този етап.

Тя сви дясната си ръка в юмрук. Единият ѝ пръст беше непокрит, ала чак сега започваше да чувства голотата му.

На масата пред нея кацна карта.

– Три сребърни монети за участие – обяви плешивият татуиран мъж до нея, кимвайки към спретнатата купчина в центъра.

Среща с Аробин – никога не бе смятала Каол за глупав, но това вече... Елин стана от стола и опита да охлади яростта, забущувала във вените ѝ.

– Нямам пукната пара – заяви. – Успех.

Вратата над каменното стълбище вече бе затворена, а Каол и спътницата му ги нямаше.

Елин отдели секунда, за да свали от лицето си всяка друга емоция... освен лекото учудване.

По всяка вероятност Аробин нарочно бе устроил предишната си среща така, че краят ѝ да съвпадне с нейното пристигане. Сигурно беше изпратил Терн до Пазара на сенките само и само да попадне в полезрението ѝ, да я привлече тук. Навярно знаеше какво си е наумил капитанът, на чия страна беше сега младият лорд. Като нищо я беше примамил в тая дупка, за да се намърда отново в мислите ѝ, да я посмути малко.

Отговорите на Аробин щяха да ѝ струват скъпо, но беше по-разумно да остане тук, отколкото да хукне подир Каол в нощта, макар че желанието да го последва направо парализираше мускулите ѝ. Месеци, месеци наред не го беше виждала... още откакто напусна Адарлан, съкрушена и празна отвътре.

Но това трябваше да спре.

Елин извървя гордо последните няколко стъпки до дърве-

ното сепаре и скръсти ръце пред ухиленото лице на Аробин Хамел, Крал на асасините и неин бивш господар.

Удобно настанен в сенките на уединеното сепаре с чаша вино пред себе си, Аробин изглеждаше точно както при последната им среща – изваяни аристократични черти, копирена кестенява коса до раменете и тъмносиня туника с изящна изработка и уж небрежно разкопчано деколте, разкриващо мускулестите му гърди. Никакви медальони или ланци. Беше праметнал едната си дълга, добре оформена ръка през облегалката на пейката и белязаните му, загорели от слънцето пръсти барабаняха в ритъм с музиката.

– Добра среща, скъпа моя – измърка той и ярките му очи просветнаха дори в тъмнината.

Не се виждаха други оръжия с изключение на красивата рапира на единия му хълбок, чийто богато украсен ефес се извиваше като златен зефир – единствен външен белег на кралското охолство, в което живееше.

Елин седна на пейката срещу него, усещайки затопленото от Каол дърво под себе си. Кинжалите ѝ се впиვაха в кожата ѝ при всяко движение. Голдрин натежаваше осезаемо от едната ѝ страна. Бе скрила масивния рубин в дръжката му под пелерината си. Съзнаваше колко безполезно е легендарното му острие в толкова тясно пространство – именно зато ва Аробин беше избрал сепарето за срещата им.

– Същият си си – коментира тя. Облегна се назад на твърдата пейка и свали качулката си. – Рифтхолд продължава да ти се отразява все така добре.

Вярно беше. Аробин приближаваше четиридесетте, но си оставаше също толкова чаровен, спокоен и хладнокръвен като в онези тъмни дни в Асасинската крепост след смъртта на Сам.

Чакаха го много, много грехове за изкупване от онова време.

Аробин я огледа бавно и умислено.

– Май предпочитам естествения цвят на косата ти.

– Предпазни мерки – обясни тя, кръстоса крака и плъзна също толкова внимателен поглед по него.

Не виждаше Амулета на Оринт, кралската реликва, която открадна от нея, когато я намери полумъртва на брега на Флорин. Излъга я, че ценният талисман, тайно съдържащ третия и последен от Ключовете на Уирда, е потънал в реката. Цели хиляда години предците ѝ бяха носили амулета, без да подозират каква сила крие, и той бе превърнал кралството им – *нейното* кралство – в могъщо владение. Благодарствено, безопасно място, идеал за подражание на всички кралски дворове по света. Въпреки това никога не видя Аробин с верижка около врата. Навярно го беше скътал някъде в крепостта.

– Нямам желание да се връщам в Ендовиер – отбеляза тя.

Сребристите му очи проблеснаха. Елин едва се съдържа да не грабне единия кинжал и да го хвърли по него.

Но точно в момента прекалено много зависеше от него, за да го убива. Доста време бе имала за размисли върху това как и какво иска да направи. Нямахше да спечели нищо, ако сложеше край на всичко още тук и сега. Особено при положение че между Аробин и Каол се мътеше нещо.

Вероятно затова кралят на асасините я беше примамил тук – за да го види с Каол... и да се поколебае.

– О, да – отвърна той. – И аз не бих искал отново да попаднеш в Ендовиер. Макар че, ако трябва да съм откровен, последните две години са те направили още по-възхитителна. Зрелостта на жена ти отива и изглеждаш превъзходно. – Той килна глава настрани и Елин се досети какво ще каже още преди да се е поправил. – А може би е от кралската корона?

От цяло десетилетие не бяха говорили така прямо за наследството ѝ и за титлата, която той самият ѝ помогна да изостави и намрази. От време на време я споменаваше уж мимоходом, за да ѝ напомни, че му е длъжница. Но нито вед-

нъж не я бе нарекъл с истинското ѝ име – дори когато я намери на замръзалия речен бряг и я отнесе в Гилдията на асасините.

– И защо реши, че проявявам интерес към нея? – попита небрежно тя.

Аробин сви широките си рамене.

– Човек не бива да вярва на клюки, но преди около месец от Вендлин се чу новина, че една изгубена кралица спретнала доста зрелищно посрещане на вражески легион от Адарлан. Всъщност, ако не се лъжа, прозвището, което изтънчените ни приятели от империята са ѝ отредили, е „огнедишаща кралска кучка“.

В интерес на истината, това ѝ се стори забавно – дори ласкаещо. Знаеше, че рано или късно ще плъзне мътва за сблъсъка ѝ с генерал Нарок и тримата други валгски принцове, пропълзели като змии в човешки тела. Просто не беше подозирала, че ще се случи толкова скоро.

– В наши дни хората вярват на какво ли не.

– Така си е – съгласи се Аробин.

В отсрещния край на пивницата тъпла пияници изрева възторжено на бойците в ямата. Кралят на асасините обърна поглед към тях с бледа усмивка на лице.

От почти две години Елин не се беше нареждала сред същата тази тъпла, наблюдавайки как Сам предизвиква значително по-слаби бойци, за да припечели достатъчно пари за бягството им от Рифтхолд и Аробин. Няколко дни по-късно тя се озова в затворнически фургон на път към Ендовиер, а Сам...

Така и не разбра къде бяха погребали Сам, след като Рурк Фаран – протеже на Йоан Джейн, разбойническият главатар на Рифтхолд – го бе изтезавал и убил. Тя уби Джейн собственооръчно, запращайки кинжал в месестото му лице. А Фаран... По-късно научи, че Фаран намерил смъртта си в ръцете на телохранителя на Аробин – Уесли, като отмъщение за стореното на Сам. След това пък Аробин бе убил Уесли, за да

изглади взаимоотношенията между Гилдията на асасините и разбойническият главатар. Не че това я засягаше. Поредният дълг.

Можеше да почака, беше се заредила с търпение.

– Значи вече работиш от тук? Какво стана с Крепостта? – продължи тя с равен тон.

– Някои клиенти – провлачи Аробин – предпочитат срещи на публични места. Крепостта им действа леко притеснително.

– Явно клиентът ти е новобранец, щом не е поискал да се срещнете в някоя от горните стаи.

– Няма ми чак такова доверие. Предпочете приземния етаж.

– В такъв случай явно не познава „Подземието“.

Доколкото знаеше, Каол наистина не бе идвал тук. Тя самата взе решение да не му разкрива колко време е прекарала в този бордей. Както и доста други неща.

– Защо просто не ме попиташ за него?

Елин задържа изражението си неутрално, безизразно.

– Клиентите ти не ме интересуват. Ти реши дали да ми кажеш.

Аробин отново сви рамене по обичайния си очарователен и небрежен начин. Играеше си с нея. Щеше да запази тази информация за някой друг път, когато можеше да му е полезна. Нямаше значение дали е ценна, или не, просто му харесваше да е с едни гърди напред.

Накрая въздъхна.

– Толкова много неща искам да те попитам, да узная.

– Хм, изненадваш ме. Признаваш си, че не знаеш всичко?

Той облегна глава на дървената ламперия и червената му коса просветна като прясна кръв. Явно като един от главните вложители в „Подземието“ не чувстваше нужда да крие лицето си. Никой – дори кралят на Адарлан – не би посмял да го погне.

– Положението е доста окаяно, откакто ни напусна – про-

дължи той с тих глас.

Напусна. Сякаш по своя воля бе отишла в Ендовиер, сякаш не той отговаряше за това, сякаш просто беше заминала на почивка. Познаваше го твърде добре. Още опипваше почвата, макар той самият да я бе извикал тук. Идеално.

Надникна към плътния белег върху дланта ѝ – доказателство за клетвата ѝ към Нехемия да освободи Ейлве. Той изцъка с език.

– Сърцето ми се свива, като гледам толкова много нови белези по теб.

– Аз пък си ги харесвам – отвърна искрено тя.

Аробин се намести върху пейката – умишлено движение като всяко друго – и светлината попадна върху назъбения белег, проточващ се от едното му ухо чак до ключицата.

– И този ми харесва – заяви тя с мрачна усмивка. Това обясняваше разкопчаната туника.

Аробин махна грациозно с ръка.

– Подарък ми е от Уесли.

Напомняше ѝ съвсем невинно на какво е способен, какво е готов да понесе. Уесли беше един от най-умелите бойци, които познаваше. Щом той бе загубил битката с Аробин, едва ли някой можеше да го надвие.

– Първо Сам – подхвана тя, – после аз, накрая и Уесли. В какъв тиранин си се превърнал само. В Крепостта останал ли е някой друг, освен скъпоценния Терн, или си елиминирал всички дразнители? – Тя надникна към Терн на бара, а после и към другите двама асасини, които седяха на различни маси в другия край на помещението и се преструваха, че не следят всяко нейно движение. – Е, поне Хардинг и Мулин още са сред живите. Но пък те винаги са били толкова вещи в подмазването, че едва ли някога би им светил маслото.

Дрезгав смях.

– А аз си въобразявах, че хората ми добре се сливат с тълпата. – Той отпи глътка вино. – Защо не си дойдеш у дома да ги научиш на някой и друг трик?

У дома. Поредният тест, поредната игра.

– Знаеш, че с удоволствие бих дала на подлизурковците ти урок, но вече съм си уредила друга квартира.

– И колко точно възнамеряваш да се задържиш?

– Колкото е нужно. – Да го унищожи и да вземе каквото трябва.

– Е, радвам се да го чуя – отвърна той и отпи още глътка. Несъмнено от бутилка, която бе донесена специално за него, понеже нищо в прокълнатия свят на мрачния бог Аробин не би го накарало да пие разредената кръв от плъхове, която сервираха в пивницата. – Като се имат предвид скорошните събития, ще ти се наложи да поостанеш поне няколко седмици.

Вените ѝ се вледениха. Усмихна му се лениво, макар че вътрешно вече се молеше на Мала, на Деанна – посестримице ѝ богини, които бдяха над нея от време оно.

– Знаеш за какви събития говоря, нали? – продължи Аробин, полюшвайки виното в чашата си.

Копеле – долното копеле я принуждаваше да потвърди, че не знае.

– Заради това ли кралската гвардия е оборудвана с толкова прелестни нови униформи?

Само не Каол или Дориан, само не Каол или Дориан, само не Каол или...

– О, не. Онези мъже са просто чудничко ново попълнение в града ни. Помощниците ми много се забавляват с тях. – Той пресуши чашата си. – Но съм готов да се обзаложа на доста пари, че новата стража на краля е присъствала по време на въпросните събития.

Елин не позволи на ръцете ѝ да се разтреперят, независимо от паниката, която поглъщаше всяка частица от здравия ѝ разум.

– Никой не знае какво точно се е случило онзи съдбовен ден в стъкления дворец – подхвана Аробин.

След всичко преживяно, след всички трудности във Вен-

длин най-сетне се връщаше тук... и какво? Прииска ѝ се Роуан да беше с нея, да вдиша уханието му на заснежени борове и да е спокойна, че каквато и новина да ѝ поднесе Аробин, колкото и да я съкрушеше, елфическият воин щеше да ѝ помогне.

Но Роуан се намираше отвъд океана – и тя се молеше никога да не припари до Аробин.

– Защо просто не кажеш каквото имаш за казване? – подкани го. – Искам да поспя тази нощ. – Истина. С всеки неин дъх умората се затягаше все по-плътено около костите ѝ.

– Очаквах – подхвана Аробин, – предвид близостта ви и твоите *способности*, да си усетила нещо. Или поне да си дочула, все пак обвинението е тежко.

Гаднярът извличаше наслада от всяка секунда на мъчението ѝ. Ако Дориан беше мъртъв или ранен...

– Братовчед ти Едион е в затвора за държавна измяна. Съзаклятничил е с рифтхолдските бунтовници за детронирането на краля и повторното ти издигане на престола.

Светът спря да се върти.

Спря, завъртя се за малко и отново спря.

– Но – продължи Аробин – като гледам, май не си подозирала за невинния му заговор, което ме навежда на мисълта, че може би кралят е търсил начин да примамим огнедишашката кралска кучка по нашите ширини. Ще екзекутират Едион след три дни като главна атракция за рождения ден на принца. Доста намирисва на капан, не смяташ ли? Аз лично бих постъпил малко по-дискретно на негово място, но всички крале обичат да парадират.

Едион. Тя овладя рояка мисли, замъглил съзнанието ѝ – изтика го настрана и се съсредоточи върху асасина пред себе си. Не би ѝ разказал за Едион без всякакво основание.

– Защо ти е да ме предупреждаваш? – попита го тя.

Едион беше пленник на краля. Очакваше го бесилото – капан за нея. Всичките ѝ планове отиваха на вятъра.

Не – все още можеше да ги изпълни. Но Едион... Едион

беше на първо място. Дори след това да я намразеше, да я заплюеше в лицето, да я наречеше предателка и продажница, и лъжлива убийца, дори да я заклеимеше заради постъпката ѝ, щеше да го спаси.

– Приеми го за услуга – отвърна Аробин и стана от пейката. – Знак на добра воля.

Несъмнено имаше и още – навярно, свързано с капитана, чиято топлина усещаше на пейката под себе си.

Тя също стана и излезе от сепарето. Знаеше, че сред тълпата я дебнат не само лакеите на Аробин – и други я следяха скришом още от влизането ѝ в пивницата. Зачуди се дали някогашният ѝ ментор подозираше.

Аробин, с една глава по-висок от нея, ѝ се усмихна. После протегна ръка и тя му позволи да погали с кокалчета бузата ѝ. Мазолите по пръстите му ѝ подсказваха, че продължава да тренира усилено.

– Не очаквам от теб да ми се довериш нито да ме обичаш.

През онези пъклени, съкрушителни години Аробин ѝ беше казвал един-единствен път, че я обича. Двамата със Сам тъкмо се канеха да напуснат града, когато я беше намерил в склада – скромния ѝ дом, – за да я помоли да остане, твърдейки, че ѝ е ядосан, задето иска да си тръгне, и че е сторил всичко, изгълнил е всичките си безбожни машинации, само от гняв заради решението ѝ да напусне Крепостта. Елин така и не разбра какво бе имал предвид с тези две думи – обичам те, но през следващите дни, след като Рурк Фаран я упои и опипа всяка част от тялото ѝ с мръсните си ръце, след като я хвърлиха в онази проклета тъмница, започна да се убеждава, че са просто поредната лъжа.

Очите на Аробин омекнаха.

– Липсваше ми.

Тя се отдръпна от него.

– Странно... бях в Рифтхолд цяла есен и зима, а нито веднъж не ме потърси.

– Смеех ли? Мислех, че ще ме убиеш на мига. Но тази ве-

чер ми докладваха, че най-сетне си се върнала... и реших, че може би си размислила. Прощавай, че използвах толкова... заобиколни методи да те доведа тук.

Още един премерен ход – този да ѝ разкрие стратегията си, но не и истинската подбуда зад действията си.

– Имам си по-важна работа от това да мисля дали си жив, или мъртъв – отвърна тя.

– Разбирам. Но вероятно с обичния ти Едион е друго. – Бесният ритъм на сърцето ѝ прозвуча из цялото ѝ тяло и тя се напрегна да запази самообладание. Аробин продължи: – Всичките ми ресурси са на твое разположение. Едион е под денонощна охрана в кралската тъмница. Ако ти е нужна помощ, подкрепа, знаеш къде да ме намериш.

– А на каква цена?

Аробин плъзна очи по тялото ѝ и нещо в стомаха ѝ се сгърчи. Погледът му не беше нито братски, нито бащински.

– Услуга... само една услуга. – Предупредителни звънци ехтяха в главата ѝ. Предпочиташе да сключва сделки с Валгите. – В града ми се прокрадват странни същества. Същества, облечени в човешки тела, подобно на дрехи. Искам да знам какви са.

Твърде много нишки започваха да се преплитат.

– Какво имаш предвид? – попита предпазливо тя.

– Има няколко сред командирите на новата кралска гвардия. Събират хора, поддръжници на магията... и такива, дозирани в магьосничество. Екзекуциите са ежедневие, по изгрев и залез слънце. Онези *твари* сякаш живеят за тях. Изненадан съм, че не си ги забелязала на пристанището.

– За мен всичките са чудовища.

Но Каол не изглеждаше като тях. Слава богу!

Той зачака.

Тя също.

Елин проговори първа.

– Това ли е услугата? Да ти кажа какво знам?

Нямаше смисъл да отрича, че знае истината – нито да

пита как е разбрал, че я знае.

– Отчасти.

Тя изсумтя.

– Две услуги на цената на една? Колко типично.

– Просто две страни на една и съща момента.

Елин впери равнодушен поглед в него и заговори:

– След дългогодишни опити кралят е успял да се докопа до някои стари тайни и нечувана, архаична мощ, с чиято помощ е способен да неутрализира чуждата магия, докато в същото време призовава древни демони и ги вселява в човешки тела за нарастващата си армия. Използва пръстени и нашийници от черен камък, чрез които демоните проникват в телата, и преследва някогашни магьосници, тъй като техните дарби улесняват задържането на тварите. – Истина, истина, истина... но не цялата истина. Спести му за Знаците и Ключовете на Уирда. За тях не би споделила нищо с Аробин. – По време на престоя ми в двореца срещнах няколко от обсебените мъже, хранеха се от силата и ставаха все по-могъщи с всеки изминал ден. А докато бях във Вендлин, се изправих лице в лице с един от генералите му, който бе пленен от обладан от демони принц с невъобразима мощ.

– Нарок – пророни замислено Аробин. Дори да беше ужасен или шокиран, лицето му не го издаде.

Елин кимна.

– Те поглъщат живота. Толкова всесилен принц може да изсмуче душата ти, да се храни с теб. – Тя преглътна и по ези-ка ѝ полепна същински страх. – Мъжете, за които говориш – онези командири, имат ли нашийници, или пръстени? – По ръцете на Каол не беше видяла нищо.

– Само пръстени – отговори Аробин. – Има ли разлика?

– Доколкото знам, само с нашийник може да се задържи истински принц, пръстените са за по-маломощни демони.

– Как ги убиваш?

– С огън – отвърна тя. – Успях да убия принцовете с огън.

– Хм. Но не с обикновен огън, предполагам. – Тя кимна

утвърдително. – А ако носят пръстен?

– Пред очите ми убиха един такъв с меч в сърцето. – Каол бе убил Каин по този начин. Това ѝ даваше надежда, но... – Онези с нашийниците навярно трябва да бъдат обезглавени.

– А хората, чиито тела са били превзети... свършено ли е с тях?

Умолителното, облекчено изражение на Нарок изплува пред очите ѝ.

– Бих казала – да.

– Искам да заловиш един от тях и да ми го доведеш в Крепостта.

– Забрави – отсече тя. – И защо ти е?

– Надявам се да ми каже нещо полезно.

– Залови си го сам – тросна се тя. – На мен ми дай друга задача.

– Само ти си оцеляла след сблъсък с тези същества. – В погледа му нямаше нито капка състрадание. – Залови ми някой от тях при първа възможност. Тогава ще ти помогна да освободиш братовчед си.

Дори мисълта отново да се изправи пред някой от Валгите, макар и по-слаб...

– Първо ще спасим Едион и чак след това ще рискувам живота си, за да ти хвана демон.

И боговете да са им на помощ, ако Аробин осъзнае, че може да го контролира с амулета, който криеше някъде.

– Дадено – съгласи се той.

Колкото и глупаво да звучеше, не можа да възпре следващия си въпрос.

– И с каква цел го искаш?

– Това е моят град – пророни гърлено той. – И не ми харесва накъде вървят нещата. Всичко това вреди на вложенията ми, а и ми писна да слушам как гарваните кълват човешка плът ден и нощ.

Е, поне с това беше съгласна.

– Предприемач до мозъка на костите си, а?

Аробин не отлепяше сладния си поглед от нея.

– Всичко си има своя цена. – Докосна с меки, топли устни скулата ѝ. Тя опита да усмири трепета, който пробяга през тялото ѝ, и се наведе към него, за да прошепне в ухото ѝ: – Кажи ми как мога да изкупя вината си. Да пълзя по горещи въглени? Да спя на легло от пирони? Да се промуша с ножа си? Само кажи и ще го сторя. Но моля те, позволи ми да се грижа за теб както някога, преди... преди онази лудост да отрови сърцето ми. Накажи ми, изтезавай ме, пребий ме, но ми разреши да ти помогна. Стори само това, и светът ще е в краката ти.

Гърлото ѝ пресъхна и тя се отдръпна от него, за да погледне красивото му, аристократично лице, очите му, лъснали от тъга и хищнически устрем, който почти вкусваше. Ако Аробин знаеше за отношенията ѝ с Каол и бе извикал капитана тук... За да получи повече информация ли го беше направил, да я изпита, или за да затвърди влиянието си върху нея?

– Няма нищо, с което...

– Не, недей още – спря я той и отстъпи назад. – Не казвай нищо. Помисли по въпроса. Но те съветвам да се отбиеш до югоизточната част на тунелите още тази вечер. Там може да намериш човека, когото издирваш. – Тя задържа изражението на лицето си безизразно, отегчено дори. Аробин потегли към претъпканата зала, където тримата му асасини го очакваха в готовност, но пак обърна поглед към нея. – Щом ти си се променила толкова за две години, защо и аз да не съм?

После тръгна бавно измежду масите. Терн, Хардинг и Мулин закрачиха по петите му. Терн надникна към нея и направи същия груб жест, с който тя го удостои по-рано.

Но Елин не откъсваше очи от краля на асасините – елегантната му, авторитетна походка, воинското му тяло, прикрито в благороднически одежди.

Лъжец. Опитен, хитроумен лъжец.

В „Подземието“ имаше твърде много очи, за да избърше бузата си, където я гъделичкаше призрачният отпечатък от

устните на Аробин, и да потърка ухото си, където още усещаше топлия му дъх.

Кучи син. Погледът ѝ обходи бойните ями от другата страна на пивницата, проститутките, изкарващи прехраната си с тежък труд, мъжете, които стопанисваха тази дупка и твърде дълго печелеха от кървища, тъга и болка. Почти виждаше Сам пред себе си – как се бие млад, силен и великолепен.

Подръпна ръкавиците си. Много, много хора трябваше да си платят, преди да напусне Рифтхолд и да си върне трона. И разплащането започваше още сега. За щастие, беше в кръвожадно настроение.

Но всеки момент или Аробин щеше да ѝ погоди някой номер, или хората на адарланския крал щяха да проследят внимателните ѝ стъпки от пристанището до тук. Все някой щеше да я потърси – и то до секунди, ако съдеше по кръсътите зад металната входна врата и последвалата ги пълна тишина. Поне тази част от плана ѝ оставаше непроменена. С Каол щеше да се занимава по-късно.

Взе една от медните монети, оставени от Аробин на масата, и се изплези първо на свирепия, безмилостен профил на краля от едната ѝ страна, после и на стръвния уивърн от другата. Ези – Аробин я беше предал отново. Тура – хората на краля. Желязната врата над стълбището се отвори със страдалческо скърцане и хладният нощен въздух нахлу в пивницата.

Тя метна монетата с палец и вяла усмивка на лице.

Парата още се въртеше, когато четирима мъже с черни униформи и страховити оръжия изникнаха на върха на каменните стълби. Накрая тупна на масата и двукракият дракон лъсна под смътната светлина, а Елин Галантиус вече беше готова за кръвопролития.

↔ 4 ↔

Едион Ашривер знаеше, че му предстои да срещне смъртта си – и то скоро.

Не си правеше труда да се пазари с боговете. И бездруго досега не бяха отговаряли на молбите му.

В годините си на воин и генерал бе живял с мисълта, че ще умре по един или друг начин – за предпочитане на бойното поле в подвиг, който дълги години щяха да възпяват край лагерните огньове.

Но не такава смърт го очакваше.

Или щяха да го екзекутират по време на някое зрелищно събитие, организирано специално в негова чест, или щеше да си пукне в тая воняща, влажна килия от инфекцията, която бавно, но сигурно унищожаваше тялото му.

Беше започнала като малка рана от едната страна на тялото му, придобита преди три седмици, докато се беше съпротивлявал на кръволока, убил Сорша. Успя да укрие от стражите кървавия разрез между ребрата си с надеждата, че ще умре или от кръвозагуба, или от инфекция, преди кралят да е имал възможност да го използва срещу Елин.

Елин. Екзекуцията му щеше да е капан за нея, примамка. А той нямаше намерение да го позволи.

Просто не беше очаквал да боли чак толкова.

Скриваше треската от презрително ухилените стражи, които го хранеха и пояха два пъти дневно, като се преструваше, че бавно потъва в мълчалива депресия, и ги залъгваше,

че са успели да прекършат пресметливото, ругаещо животно. Проклетите страхливци не смееха да се доближат до килията му и не забелязваха, че е спрял да се бори с веригите, които не му позволяваха да направи повече от няколко крачки. Не забелязваха, че вече почти не се изправя, освен по физиологични нужди. Подобен разпад не беше новост за тях.

Поне не му натрапиха от онези нашийници, макар че видя такъв до кралския престол в нощта, когато всичко отиде по дяволите. Можеше да се обзаложи, че нашийникът от Камъни на Уирда е предвиден за сина на краля – и се молеше принцът да му се е опълчил.

Едион се намести върху леглото от плесенясало сено и едва сдържа вопъла си, когато болката избухна в ребрата му. Ставаше все по-зле и по-зле с всеки изминал ден. Рядката му елфическа кръв беше единственото нещо, което го държеше жив и се бореше отчаяно да го изцери, но скоро инфекцията щеше да надвие дори безсмъртната благодат във вените.

Щеше да е такова облекчение, такова блаженство да знае, че не могат да го използват срещу нея и че скоро ще види онези, които тайно бе съхранявал в натрошеното си сърце толкова години наред.

Затова преглъщаше треската, жестокото гадене и агонията. Скоро – съвсем скоро Смъртта щеше да го приветства.

Само се надяваше Смъртта да пристигне преди Елин.

↔ 5 ↔

В крайна сметка май се очертаваше да пролеят *нейната* кръв, осъзна Елин, докато препускаше по криволичещите улици на бедния квартал. Беше прибрала окървавените си кинжали в ножниците им, за да не оставя следа от алени капки след себе си.

Благодарение на месеците, прекарани в тичане из Камбрийските планини с Роуан, дишането ѝ оставаше стабилно, а съзнанието ѝ – бистро. Явно след сблъсъка с кожоходите, спасяването от древни същества с размерите на малки колиби и изпепеляването на четирима демонски принцове, двадесетте души по петите ѝ вече не можеха да я уплашат.

Но въпреки това ѝ причиняваха значително неудобство, което навярно нямаше да доведе до нищо хубаво за нея. От Каол нямаше и следа – никой от мъжете, влетели в пивницата, не спомена името му. Не ги познаваше, но веднага усети онова странно *излъчване*, което бележеше всички, имали допир с порочните Камъни на Уирда. Не видя нашийници и пръстени по тях, но отвътре бяха гнили.

Поне Аробин не я беше предал – само дето ѝ се струваше малко *подозрително*, че тъкмо си тръгна, и новата кралска гвардия, не щеш ли, успя да проследи лъкагушния ѝ път от пристанището до тук. Може би я поставяше на изпитание, за да провери дали способностите ѝ си оставаха задоволителни, преди да е приела предложението му. Докато се провираше напред през множеството тела, се питаше дали на аса-

синския главатар му беше хрумнало, че всичко, случило се тази вечер, представляваше изпитание и за самия него и че умишлено бе довела кралските хрътки в „Подземието“. Чудеше се колко ли ще се вбеси, като открие какво е останало от пивницата, която му носеше толкова много пари.

Именно тя пълнеше и хазните на хората, убили Сам – и то с огромно удоволствие. Колко жалко, че настоящият собственик на заведението, бивш служител на Рурк Фаран и търговец на женска плът и опиати, най-случайно се надяна на ножа ѝ. Неколкократно.

Елин остави „Подземието“ в окървавени руини, което всъщност беше проява на милост от нейна страна. Ако още разполагаше с магията си, навярно щеше да го превърне в пепелище. Само че магическите сили я бяха напуснали и независимо от месеците на сериозни тренировки, усещаше смъртното си тяло тежко и мудно, докато препускаше по поредната затънтена уличка. Широкият булевард, до който водеше обаче, беше твърде осветен и открит.

Тя свърна към една купчина счупени щайги и разнородни боклуци, струпана до стената на тухлена сграда и достатъчно висока, че ако се покатери по нея, да достигне прозореца на около метър над върха ѝ.

Забързаните стъпки и гневните крясъци я приближаваха. Проклетите стражи трябваше да летят като вятъра, за да дишат във врата ѝ през цялото време.

По дяволите!

Тя скочи върху щайгите и купчината се залюля под тежестта ѝ. Краката ѝ се движеха прецизно, ловко, балансирано. Една грешна стъпка и щеше да пропадне през гнилото дърво или да събори цялата планина от боклуци на земята. Щайгите стенеха под нея, но тя продължи да се изчаква все по-нагоре и по-нагоре, докато не достигна върха, откъдето скочи към изпъкналия перваз.

Пръстите ѝ изреваха от болка, впивайки се толкова силно в тухлата, че ноктите ѝ се счупиха под ръкавиците. Тя стисна

зъби, набра се и прехвърли тялото си през отворения прозорец.

Позволи си да огледа тясната кухничка за момент – беше тъмна и спретната, а в малкото коридорче отвъд нея гореше свещ. Хвана дръжките на ножовете си и хукна към него, докато виковете от тясната уличка отдолу приближаваха все повече и повече.

Нечий дом – намираше се в нечий дом и водеше онези мъже след себе си. Спусна се по коридора и дървените греди на пода заскърцаха под ботушите ѝ. Имаше две спални – и двете обитавани. Мамка му! Мамка му!

В първата на мръсни дюшеци се бяха проснали трима възрастни. Още трима спяха в съседната стая – жената се надигна в леглото си, когато Елин профуча по коридора.

– *Не ставай* – изсъска тя. Само това успя да каже, преди да достигне третата врата, затисната със стол под валчестата дръжка. Така се предпазваха от крадци в бедните квартали.

Грабна стола и го запрати по стената на тесния коридор, където щеше да забави преследвачите ѝ поне с няколко секунди. После дръпна рязко вратата и мижавата ключалка се изтръгна от гнилото дърво с пращане. Накрая метна една сребърна монета през рамо, за да плати за щетите... и за здрава ключалка.

Озова се пред общо стълбище, чиито дървени стъпала бяха потъмнели и изгнили. Нямаше никакво осветление.

Мъжки гласове проехтяха опасно близо зад нея, а откъм дъното на стълбището долетя силен тропот.

Елин хукна нагоре по витата стълба. Вече чувстваше дъха си като парчета стъкло в дробовете. Като подмина третия етаж, стълбището започна да се стеснява и...

Блъсна капака на покрива, без да пази тишина. Мъжете вече знаеха къде е. Приятният нощен въздух я обгърна и тя загълта от него с пълно гърло, оглеждайки покрива и улиците отдолу. Задната беше твърде широка, булевардът отляво не вършеше работа, но... ето. Недалеч имаше канална шахта.

Съветвам те да се отбиеш до югоизточната част на тунелите още тази вечер. Там може да намериш човека, когото издирваш.

Знаеше за кого говори Аробин. Още един малък подарък от него – поредният елемент от играта им.

Спусна се по водосточната тръба от едната страна на сградата с котешка ловкост. Над нея виковете се усилваха. Бяха достигнали покрива. Тя скочи в локва с отчетлива мирризма на пикня и хукна още докато костите ѝ трепереха от сблъсъка със земята.

Като наближи шахтата, падна на колене и пролази последните няколко метра до металната решетка, която отвори с едно тихо, бързо и сърчно движение.

За щастие, каналът отдолу беше празен. Смрадта обаче я нападна мигновено и тя едва съдържа импулса си да повърне.

Когато стражите надникнаха от ръба на покрива, нея вече я нямаше.

Елин ненавиждаше каналите.

Не защото бяха мръсни, вонящи и пълни с гнусни твари. Всъщност ѝ предлагаха доста удобен начин да се придвижва незабелязано из Рифтхолд.

Намрази ги, откакто един телохранител, чийто господар планираше да я убие, я завърза там и я остави да умре. Каналите се наводниха и след като успя да освободи крайниците си, преплува – да, преплува – зловонната вода до изхода. Но той се оказа затворен. Чист късмет беше, че Сам успя да я спаси, но не и преди Елин да се нагълта с предостатъчно канална мръсотия.

Почувства се чиста чак след дни и незнайно колко вани. И безкрайно повръщане.

Затова, щом слезе в канала и дръпна решетката над себе си, усети, че за пръв път тази вечер ръцете ѝ треперят. Насили се да превъзмогне страха и пое с наострени уши през

огрените от смътна лунна светлина тунели.

Тунелът в югоизточна посока беше голям и дъвен, един от основните ръкави на канализационната система. Навярно съществуваше още от времето, когато Гавин Хавилиард бе решил да изгради столицата по течението на Ейвъри. От време на време спираше да се поослуша, ала от преследвачите ѝ нямаше и следа.

След малко се озова пред четири тунела, които се пресичаха, и забави крачка, хващайки дръжките на кинжалите. Първите два бяха най-безопасни, третият – онзи, който щеше да я срещне с капитана, ако се беше отправил към двореца, – беше по-тъмен, но пък широк. А четвъртият... четвъртият водеше на югоизток.

Нямаше нужда от елфическите си способности, за да разбере, че мракът, пропилил югоизточния тунел, не беше най-обикновена липса на светлина. Лунните лъчи, проникващи откъм уличните решетки, не преминаваха през него. От дълбините му не се чуваха никакви звуци, дори топуркането на плъхове.

Поредният трик на Аробин – или пък беше подарък? Смътните звуци, които преследваше от самото начало, идваха отгук. Дириите обаче секваха.

Доближи се с тихи, котешки стъпки до линията, където вялата светлина преминаваше в непрогледна тъмнина. Взе едно камъче и го захвърли в пълния мрак.

Не се долови очакваният тропот от сблъсъка му със земята.

– На твое място не бих рискувала.

Елин се обърна към хладния женски глас и килна ножовете си в по-удобен за вадене ъгъл.

Закачулената телохранителка от „Подземието“ стоеше облегната на стената на двадесетина крачки от нея.

Е, поне единият от тях беше тук. А що се отнасяше до Каол...

Елин тръгна към нея с изваден нож, отчитайки всяка под-

робност от вида ѝ.

– Аз пък не бих те посъветвала да се прокрадваш така зад непознати хора в каналите.

Като я наближи, жената вдигна ръце пред себе си – фини, но белязани. Кожата им изглеждаше загоряла от слънцето дори под восьъчното сияние на уличните лампи над тях. Щом беше успяла да се промъкне толкова близо до нея, значи имаше опит в боя, шпионството или и в двете. Естествено, че имаше опит. Нали Каол ѝ беше поверил кожата си в пивницата. Но защо не го виждаше сега.

– Долнопробни бордеи и зловонни канали – рече Елин, без да сваля ножовете. – Приказен живот водиш, а?

Младата жена се отлепи от стената и мастиленочерната ѝ коса се люшна под сенките на голямата качулка.

– Не всички имаме щастието да работим за краля, шампионе.

В този момент я разпозна. Въпросът беше дали е казала на Каол и къде е той.

– И мога ли да попитам защо е рисковано да хвърлям камъни в тунела?

Телохранителката посочи тунела зад себе си – осветен и просторен.

– Ела с мен.

Елин се засмя.

– Ще трябва да се постарая малко повече.

Стройната жена пристъпи към нея и лунните лъчи озариха покритото ѝ с качулка лице – красиво, макар и намръщено. Навярно беше с две-три години по-голяма от нея.

– Преследват те двадесет стражи – подхвана с безизразен глас непознатата – и имат достатъчно акъл да слязат тук в най-скоро време. Съветвам те да тръгнеш с мен.

Елин се изкуши да я посъветва да върви по дяволите, но вместо това ѝ се усмихна.

– Как ме намери? – Не че я интересуваше, просто искаше да я опознае още малко.

– Случайно. Тази вечер съм на патрул и като излязох на улицата, видях новите ти приятелчета. Обикновено, засечем ли човек из каналите, първо удряме, после питаме.

– И кои сте „вие“? – попита любезно Елин.

Жената просто тръгна по осветения тунел, без да обръща внимание на ножовете в ръце ѝ. Ясно, арогантна и глупава.

– Можеш да тръгнеш с мен, шампионе, и да научиш някои полезни неща или да останеш тук и да видиш какво е събутил камъкът ти.

Елин претегли думите ѝ, както и случките от изминалата нощ. По гръбнака ѝ полази студена тръпка, ала реши да последва телохраниелката, прибирайки кинжалите в ножниците им.

Докато крачеха през каналната мръсотия, Елин се възползва от тишината, за да възвърне силите си.

Жената свърна с бързи, плавни стъпки по друг тунел, а после и по още един. Елин вписваше всеки завой, всяка отличителна черта, всяка решетка в мисловната си карта.

– Как ме разпозна? – попита накрая Елин.

– Виждала съм те из града преди няколко месеца. В „Подземието“ не те познах веднага заради червената коса.

Елин я наблюдаваше с тъгълчето на окото си. Може би не знаеше кой всъщност е Каол. Нищо чудно да е използвал друго име пред нея, макар и непознатата да твърдеше, че е наясно какво търси Елин в каналите.

– Защо те преследват стражите? – попита жената със спокоен глас. – Защото и те са те разпознали или заради боя, който цяла вечер чакаш да спретнеш в пивницата?

Точка за телохраниелката.

– Ти кажи. За капитан Уестфол ли работят стражите?

Тя се изсмя тихо.

– Не, онези стражи не са под негово командване.

Елин успя да прикрие облекчението си, макар че в черепа ѝ задрънчаха още хиляди въпроси.

Ботушите ѝ смачкаха нещо съмнително меко и тя потре-

пери едва осезаемо. Жената спря пред входа на поредния дълъг тунел, чиято първа половина беше осветена от лунните лъчи, проникващи през уличните решетки. Неестествена тъма обгръщаше далечния му край. Елин надникна към мрака с неподвижната стойка на дебнещ хищник. Тишина. Абсолютна тишина.

– Оттук – обяви телохранилката, доближавайки издигнатата каменна пъгечка, вградена в едната стена на тунела.

Глупачката ѝ обърна гръб. Дори не видя как Елин изважда един от ножовете си.

Твърде далеч бяха стигнали.

Жената вдигна грациозно дългия си крак и стъпи на малкото хлъзгаво стълбище, водещо към каменната пътека. Елин прецени разстоянието до най-близките изходи и дълбочината на поточето от мръсни води, шуртящо в центъра на тунела. Беше достатъчно дълбоко да погълне човешко тяло, ако се стигнеше дотам.

Тя се промъкна зад жената толкова близо, сякаш бяха любовници, и притисна острието на кинжала си към гърлото ѝ.

❧ 6 ❧

– Имаш право на едно изречение – прошепна Елин в ухото на телохранителката, впивайки ножа още по-надълбоко в кожата на врата ѝ. – Едно изречение, с което да ме убедиш да не проливам кръвта ти по земята.

Жената слезе от стъпалото и не прояви глупостта да посегне към скритите оръжия на хълбоците си. Така или иначе не можеше да ги достигне в това си положение. Тя преглътна и гръклянт ѝ подскочи под острието на кинжала.

– Водя те при капитана.

Елин притисна ножа още повече към гладката ѝ кожа.

– Не звучи толкова примамливо за човек, допрял оръжие до гърлото ти.

– Преди три седмици той изостави поста си в двореца и избяга. За да се присъедини към каузата ни. *Бунтовническата* кауза.

Коленете на Елин заплашиха да се подвият.

Беше пропуснала да включи бунтовниците в плана си, но и те имаха да разчистват сметки с нея след убийството на Арчър Фин миналата зима. Дори Каол да работеше с тях.

Потуши мисълта, преди да я е връхлетяла с пълна сила.

– А принцът?

– Жив е, но още се намира в двореца – обясни шепнешком бунтовницата. – Достатъчно ли ти е да свалиш ножа?

Да. Не. Щом Каол сътрудничеса на бунтовниците... Елин насочи ножа надолу и отстъпи назад към петното лунна свет-

лина, изливащо се от решетката над тях.

Бунтовницата се завъртя и посегна към един от своите ножове. Елин изцъка с език. Пръстите на жената спряха върху лъснатата дръжка.

– Така ли ми се отплащаш, задето те пощадих? – Елин свали качулката си. – Не разбирам защо се изненадвам.

Бунтовницата пусна ножа си и махна собствената си качулка, разкривайки красивото си, загоряло лице – сериозно и лишено от всякакъв страх. Тъмните ѝ очи се впиха изпитателно в Елин. Съюзник или враг беше?

– Обясни ми защо си тук – подхвана тихо бунтовницата. – Капитанът твърди, че си на наша страна. Но тази вечер се скри от него в „Подземието“.

Елин скръсти ръце и облегна гръб на влажната каменна стена зад себе си.

– Първо ми се иска да чуя името ти.

– Името ми не те засяга.

Елин вдигна вежда.

– Чакаш отговори от мен, но отказваш да отвърщаш на моите въпроси. Нищо чудно, че капитанът не те взе със себе си на срещата. Трудно е да играеш играта, без да знаеш правилата ѝ.

– Чух какво се е случило през зимата. Проникнала си в склада и си изтребила много наши хора. Заклала си цял куп бунтовници... мои приятели. – Безизразната маска на спокойствието не напусна лицето ѝ нито за миг. – А сега се очаква да повярвам, че през цялото време си била на наша страна. Имам причина да си мълча.

– Не ти ли се струва редно да отмъстя на хората, отвлекли и пребили приятелите ми? – пророни спокойно Елин. – Да откликна с насилие, когато заплашат да ги убият? Да изкормя себичното нищожество, заради което убиха скъпия ми приятел? – Тя се отблъсна от стената и тръгна към бунтовницата. – Искаш да се извиня? Да ти падна на колене заради случилото се? – Лицето на жената не издаваше нищо – или

защото бе добре тренирана, или от откровено бездушие. Елин изсумтя. – Така си и помислих. Затова ти предлагам да ме заведеш при капитана и да ми спестиш нравоученията.

Жената погледна към мрака и поклати леко глава.

– Ако не ме беше заплашила с ножа си, вече щеше да знаеш, че сме пристигнали. – Тя посочи тунела пред тях. – Добре дошла.

На Елин ѝ хрумна да я тръшне върху мръсната, влажна стена, за да ѝ напомни, че разговаря с кралския шампион, но в този момент откъм мрака долетя насечено дишане. Човешко дишане... и шепот.

Тропот от ботуши по каменния под и още шепот – непознати гласове нареждаха приглушено „побързай“ и „по-тихо“... и...

Мускулите на Елин се сковаха, когато мъжки глас изсъска:

– Имаме двадесет минути. *Размърдайте се.*

Познаваше този глас.

Въпреки това остана смаяна, когато Каол Уестфол изникна от тъмнината в дъното на тунела. Със спътника му прикрепяха помежду си немощен, дръглив мъж. Четвърти човек вървеше зад тях и пазеше гърбовете им.

Дори от разстояние очите на капитана се приковаха в Елин.

Не се усмихна.